

Патријарх Порфирије: Христос нам мора бити на првом месту. Он је мера и мерило у нашем животу.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 13. јуна 2022. године, На Духовски понедељак, светом архијерејском Литургијом у руском храму Свете Тројице у Београду.

На литургијском сабрању поводом славе Подворја Московске Патријаршије, Патријарху су саслуживали протојереј-ставрофор Сретен Младеновић, протојереј Небојша Тополић, старешина цркве протојереј Виталије Тарасјев, јереј Миодраг Нешић, протођакони Стеван Рапајић, Драган Радић и Радомир Врућинић. Том приликом Његова Светост је беседио:

-У име Оца и Сина и Сетог Духа. Драги оче Виталије, браћо и сестре, радост је наравно за све нас кад год имамо прилику да дођемо у овај молитвени дом, у овај предивни часни храм посвећен Једном Богу, посвећен Светој Тројици, Оцу и Сину и Светоме Духу, Тројици из које је све и због које је све. Радујемо се, јер је пре свега ово молитвено место. Радујемо се и што је то место на којем

су наша браћа Руси подигли свој молитвени дом, храм у којем се, ево, већ више од сто година окупљају и моле не само за себе, већ и за спасење читавог света.

Чињеница да на простору једне помесне Цркве могу постојати молитвене заједнице, које јесу са једне стране под духовним покровитељством те помесне заједнице, помесне Цркве, а са друге стране су искорак, по промислу Божјем, љубави неке друге молитвене заједнице, без обзира што постоје различити простори на којима се оснивају молитвене заједнице и наравно различита времена у којима живе различите молитвене заједнице, на празник Духова јасно казује да су оне у самој својој суштини једна и јединствена молитвена заједница која се зове Црква, тело Христово, Црква којој је сам Господ глава.

И већ у тој визији, у таквом поимању Цркве, дато нам је све. Као што у једном организму постоје различити делови тела, али сваки део је незаменљив и сваки део има свој смисао, свој циљ у функцији целовитог тела, тако је и Црква управо као једно тело, као један организам којој је глава Христос, једна и јединствена и не постоје важнији и мање важни, не постоје већи и мањи. Најважније је да свако у свом времену и на свом месту, у складу са даровима које је добио од Господа, умножи те дарове управо благодаћу Духа Светог до максимума, до мере раста висине Христове. Највећи је онај који је свој формат довео до савршенства. Тај формат формално, математички, можда може бити споља посматрано мањи од неког другог формата, али у Духу Светом сваки формат је бескрајно велики. Сваком је Бог дао његов формат, али да тај формат, како рекосмо, умножи максимално неослањајући се на себе него увек на љубав Божју, на промисао Његов и сарађујући са благодаћу Божјом.

На празник Духова, Господ је послао Духа Светог и благодат Духа Светог је сишла на апостоле. И ево, у Јерусалиму они су сведочили Христа Распетог и Васкрслог, Њега као нашег Спаситеља, Њега као Цркву, Њега као Царство Небеско, Њега као смисао и пуноћу, Њега као почетак и крај, Њега као критеријум и као мерило, Њега као огледало. У Њему ћемо све и Њиме мерити, у Њему ћемо све и Њиме огледати. Само тако ћемо знати непогрешиво који су путеви и стазе нашег живота. Пославши, дакле, Духа Свог Сетог на апостоле, они су проповедали Христа на свом језику, на језику који су знали. Свако је, јер су сви у Духу Светом били сабрани, на најбољи могући начин разумео шта сведоче апостоли, јер њихова реч није била празна реч, није била само реч људска. Њихова реч је била сила истине, сила љубави и благодати Божје. За разлику од епохе када је Бог помешао језике да се

људи не би разумели у чињењу зла, у покушају да изграде царство вечно и небеско – што је апсолутно немогуће на земљи без Бога – Бог је учинио да, иако су људи тада у Вавилону говорили истим језиком, они се нису разумели. Помешали су се језици, мисли, јер у духу Божјем нису били једно и заједница. Овде, пак, оснивајући и установљујући Цркву Силаском Духа Светог на апостоле, Господ чини Духом Светим да иако не говоре истим језиком људи се апсолутно, у потпуности и без остатка разумеју боље него они који говоре истим језиком, јер је језик којим су апостоли сведочили Христа био језик Христов, језик Духа Светог, језик љубави у Христу. Можда су могли и да ћуте и да не изрекну ни једну реч него само да се појаве у мноштву различитих људи, представника свих народа који су тада дошли у Јерусалим, и да само својим присуством у потпуности и до краја посведоче истину Цркве и истину Христову.

То је порука нама. Можемо ми причати колико хоћемо, најчешће ће то бити празне речи. Можемо и, опростите на изразу, блебетати о најузвишенијим вредностима, и о самом Богу и Христу, али ако одлучно једампут за свагда нисмо донели одлуку да хоћемо у Христу да живимо, празне ће бити наше речи и ми нећемо бити сведоци. Међутим, ако смо узели Христа за меру и за критеријум, Цркву за меру и за критеријум, ако нам је Црква та која одређује наше мисли, наше понашање, наше речи, онда чак и када смо слаби, када грешимо и када падамо бићемо сведоци, јер смо у срцу донели одлуку да хоћемо да идемо за Христом и да живимо у Цркви без обзира на чињеницу да смо слаби људи.

Зато, браћо и сестре, на Духове је Црква показала да је Царство небеско међу нама и у нама, у историји у коју су позвани сви људи и сви народи. Црква само због тога и постоји да би сви ушавши у Цркву расли и преображавали се. Дух Свети чини да постајемо једно Тело у Христу. Све помесне Цркве су заправо једна Црква. Тзв. помесне аутокефалне Цркве не постоје због тога да би се бранили било какви интереси и циљеви од овог света, него да би све од овог света прошло кроз воденицу Цркве и претворило се у један јединствен Хлеб, претворило се у једно Тело Христово, Цркву Христову кроз причешћивање Крвљу и Телом Христовим. Не постоји Црква да би била оруђе, да би била средство. За онога који то не разуме треба се молити, јер тај хоће да сузи Цркву на своју меру, хоће да сузи Цркву по свом моделу, да се служи Њом да би остваривао некакве пролазне интересе, а то су по правилу, кад се све сведе на своју почетну тачку, појединачни, индивидуалистички, егоистични циљеви оног који Цркву тако доживљава. Ми то знамо и треба да знамо и зато смо ми одговорни за такве. Ако смо утемељени у Христу и

уколико смо просвећени Духом Светим, ми смо одговорни за њих, а они за нас нису. Бог ће нас питати да ли смо заиста истински сведочили Христа и таквима, па и онима који су се против Њега борили, или смо можда допринели да погрешно разумеју ко је Христос, а ко је Црква.

Црква је, дакле, на Духове, на свој рођендан јасно открила себе као заједницу свих народа, као заједницу свих људи, И ако ми не осећамо све људе и све народе у најмању руку као позване да са њима будемо у заједници, онда засигурно, маколико говорили да смо међусобно у заједници, то неће бити бар до краја тачно. Не може се градити заједница која сужава, одваја, ограђује од других, јер то није заједница која је Црква. Црква расте, множи се, развија се. Читав свет, творевина, природа, све је позвано и створено да буде Црква.

На Духове, апостоли, њих дванаесторица, када је на њих сишао Дух Свети, Духом Светим су се обратили сабраном народу. Више од три хиљаде људи је дошло из свих крајева. Из сваког народа дошли су представници. Иако нису, дакле, знали јеврејски језик, итекако су знали језик свог срца. Итекако су чули језик Духа Светог да је Христос мера и мерило, да Он мора бити на првом месту у нашем животу. Само онда када је Он на првом месту све остало ћемо поставити на своје место, све остало ћемо разумети и све остало ће доћи до своје пуноће, до свог правог израза. Тако ће и локална заједница доћи до свог пуног израза, даће све најбоље од себе, онда кад јој је Христос на првом месту, кад јој је Црква на првом месту, јер Црква није тек једна од институција народа, овде српског народа, а тамо и руског народа. Све остале институције или падају или добијају свој смисао у Цркви.

Честитајући данас празник нашој браћи православним Русима, наравно и свима нама и читавом православном свету, молим се Богу да Дух Свети сиђе и на нас сваког појединачно. Треба знати и то да ми када говоримо молитву Царе небески, Утешитељу, Душе истине, који си свуда присутан и све испуњаваш, доћи и усели се у нас да је и ту реч о Цркви. Све је увек заједница. Ја не постојим без тебе, али ни ти не постојиш без мене. Молим се Богу да Дух Свети сиђе на нас, да нас просвећује, да Њим живимо, да Њим осећамо, да Њим мислимо, да Њим гледамо и онда ће Царство Божје за нас бити најреалнија реалност овде и сада. Све остало ће онда и када говоримо и када мислимо и кад чинимо имати тај печат. Нека Господ све благослови, живели на много година. Срећан празник!

spc.rs